

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

XXXV. ÉVF. 1935. MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.
Jelen példány 20 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephansum nyomda r. t. Budapest.

VIRO IPSUM. OUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS.

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Az Úr közelében. — *M. R.*: Megrázó képek Mexikóból. — *Pápai János dr.*: Akvinói szent Tamás † 1274. — *Romoda Ödön dr.*: A megváltás erekyéi. — *Központi*: Márciusi havai imaszándékunk! — Oltáregyesületi élet. — *Gróf Eszterházy Ilona*: Uti emlékek és benyomások a buenos-airesi Eucharisztikus világkongresszusról.

Jámbor László S. J.: **«A hetedik a házasság»**. Kiadja: A Szív. Ára 60 fillér. Mióta XI. Pius pápa megírta «Casti connubii» kezdetű körlevelét és Magyarország hercegprímása szavára a Katolikus Akció programjába vette a házassági reformra irányuló tervét, azóta e gondolat megtermékenyítette az írók és szónokok lelkét és egymásután jelennek meg a brosúrák. E 108 oldalas könyvecskében egy népszerű misszionárius szól hozzánk világos, érthető módon a házasság szentségéről. Szóba hozza a vad-, a polgári- és a vegyesházasságot. Kellő tapintattal megemlíti korunk bűneit a házasság és a «bűnös egyke» körül. Adatai megrendítők. Jól esik olvasni az édesapáról, mint a család papjáról szóló fejezeteket. Párhuzamosan állítja elénk a régi pogány és a názareti családot, hogy megtudjuk, mit is köszönünk ez utóbbinak. Az utolsó fejezetben a modern és a Jézus Szívének felajánlott család képét rajzolja meg élénk színekkel. E könyvecskét a művelt és az egyszerű ember is örömmel olvashatja. A bájos címképpel ellátott szép kiállítású mű a Korda-nyomdát dicséri.

* * *

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület gomblyukjelvényét 20 fillérért árusítja. Az igen szép, szerény jelvény fehér emailmezőn a Krisztus-monogrammal a szentostya körül e körirattal: Mindent Érted Jézusom! Minden oltáregyesületi tag használja!

Ha bűnbe esem, szegényebbé válok és túlon túl a Földön vagyok, de úgy érzem, mintha búslakodás folyna felettem — a Túlvilágon.

og.

Az Örökimádás-templom kifestése. Már 26 éves az Oltáregyesület központi templomának, az Örökimádásnak festése s bizony a pesti füstös levegő és a — hála Istennek — sűrű használat nagyon és észrevehető a különben még mindig gyönyörű templomon. A legszebb hivatást betöltő templomnak mindig tökéletes állapotban kell lennie, azért az Oltáregyesület választmánya elhatározta a templom új kifestését, tornyán a kövek, tetőzetén a bronzburkolat rendbehozatalát. Mivel azonban ez olyan rend-

kívüli kiadás, melyet a jubileumra egészen kiürített pénztárunk nem bírhat el, szíves adományokat kér a központ. Erre a nemes célra már eddig is adakoztak: Egy szegény özvegy 5 P-t, egy szegény, de boldog nagymama 1 P-t, «áldozat Jézusért» jeligével egy özvegy 50 P-t, «mindent érted, Jézusom» jeligével valaki 12 P 50 fillért. Egy özvegy gyűjtött 5 P-t. Az Úr Jézus, akiért áldozatot hoztak, fizessen meg nekik! A nagy feladathoz további kegyes adományokat kérünk a Központba. (IX., Üllői-út 77.)

Az Úr közelében.

AZ ÚR közelében van igazi élet. Mint a források körül a legnagyobb szárazság idején is zöldpalástos a föld, úgy a legméltóságosabb Oltáriszentséghez közelálló lelkek is életerős állapotban maradnak állandóan. Bennük az Úr kegyelme az életerőt szállító csatorna. A megszentelő kegyelem Krisztushoz köt; egyek vagyunk Vele; egyazon élet, az Ő «élete» jut osztályrészünkül. Ez az élet pedig isteni gazdagságú, mérhetetlen dimenziójú és Isten akaratával szemben a minden lehetőség megnyugtató biztonságát hozza, mint Szent Pál mondja magáról: «Mindenre képes vagyok Őáltala, aki engem megerősít».

De ezentúl igen sok segítő malasztnak is forrása az eucharisztikus közelség. Lássunk csak egy párt!

Ha én átélem az Úr szentségi jelenlétét, ha elgondolom, hogy állandóan milyen közel van hozzám, ha ismerem Őt nemcsak felületesen, de lelki mélyrelátással is, ó akkor, *milyen döbbenetesen fölemelő s egyszersmind lenyűgöző hatással van reám a legméltóságosabb Oltáriszentség!* Azáltal, hogy fölemel, a földi dolgok kicsinyes alantasságából segíti ki a lelkemet. Megnemesíti, megfinomítja gondolatvilágomat. Áthidalom az árkokat, lesimítom és kiegyengetem a göröngyöket, bírom a nehézségeket, könnyen — mint egészen természetes valamit — teljesítem az Isten törvényeit és lelkemben állandóan — mint a lelki élet napja — ott ragyog az «Isten velünk» fenséges tudata. *Fényben élek!* Megbecsültnek, nemesnek, nagyoknak érzem és azért megbecsülöm magamat jómagam is. Az élet hétköznapiságába ez az ünneplős lelki érzés költözik.

A másik segítség, mit az Úr szentségi közelségétől kapunk: *a bűnnel szemben való ottalom.* A végtelen szent, végtelen tökéletes, végtelenül jóságos és irgalmas Jézus, az érettem önmagát feláldozó Megváltóm van mellettem állandóan. Hisz nemcsak Neki, de még nekem sem akadályom ennél a gondolatnál az a csekély távolság, amely Tőle elválaszt. Szinte sehol sincs messze tőlem a szentségi Úr Jézus. Hogyan tudnék elkövetni

bűnt, ennek a közelségnek tudatában? Hogyan engedhetném meg magamnak a legkisebb bocsánatos bűnt vagy tökéletlenséget készakarva! Sehogy! Ez lehetetlen! Nem fér össze a lelkiismeretemmel, melyben értelmemet az Isten jelenléte ragyogja be, akaratomnak pedig a legáldozatosabb szeretet nyújt mindent legyőző energiát, úgy, hogy szinte fékezni kell, hogy követni tudjam lendületét és elbírom lelkesítő hevét.

Kedves oltáregyletick, tanuljunk meg az Úr közelében élni! Hisz mi erre vagyunk hivatva! Szoktassuk magunkat az Úr közelségének gondolatához! Járjunk nemcsak templombamenet, de onnét jövet és bármikor máskor is mindig az Úr közelségének örömeiben és boldogságában. A kegyelem fényes szálaival legyünk begyökerezve a szentségi Úr Jézusba és nyujtsuk az égnek azt a gyönyörű látványt a földön, amely analógiája annak az égi kapcsolatnak, mely révén minden lélek az Istenből meríti boldogságát. «Közelebb, közelebb Hozzád, Istenem!» Öntudatommal, érzelmeimmel (röpmák, fohászok, térdhajtások, lelki «Feléje» pillantások, elmélkedések, szeretethullámelindítások stb.) el akarom érni ezt a programot: *Az Úr közelében élni.* Mátrai Gyula dr.

Megrázó képek Mexikóból.

CSAK az Úristen tudná megszámlálni a ragaszkodó szeretet, az önfeláldozó hősiesség rejtett kis martiriumait, mellyel mai napság annyit adóznak Krisztust igazán szerető testvéreink az üldözött Mexikóban, hol a sátáni gonoszsággal kieszelt zaklatások, bántalmazások napirenden vannak. De az isteni Gondviselés — bár megengedi az üldözéseket — sokszor bámulatos gyöngédséggel jön segítségére a válságos pillanatokban szorongatott híveinek. Erről tanuskodik az alábbi kis történet is, melyet egy mexikói szerzetesnő adatai, sőt élményei után közlünk.

Leírhatatlan volt a szomorúság X. városának hithű katolikusai között, mikor meg kellett érnök templomuk bezárását! Nincs több szentmise, nincs több gyónás, szentáldozás! A papok elűzve, jobban mondva — elrejtve! Mert a találékony szeretet módját ejtette annak, hogy a katolikus hitélet továbbfolytatódjék az árnyékban, a rejtekben, mint a keresztény századok első vérzivataraiiban. S megnyitak a szívek, megnyitak a keresztény házak, hogy haláltmegvető bátorsággal helyet adjanak az üldözött Isteni Vendégnek s halálra keresett szolgálóinak.

Igy lett befogadva — jobban mondva meghíva — az egyik buzgó pap az említett szerzetesnő atyjának, egyik mexikói gyárosnak házába, hol egy félreeső, tágas raktárhelyiségben naponta összegyülekeztek a hívek, hogy a legfölségesebb áldozat, a szentmise áldásaiban részesülve, vigaszt

és erőt gyűjtsenek a küzdelmes életre. Pár hónapig zavartalanul ment minden, nem sejtették az üldözők, mi történik e házban. Sajnos, a mindenütt kémkedő hitetlenek végre gyanút fogtak s egyszerre csak beállították házkutatásra a gyárhoz. Az isteni Gondviselés úgy rendezte, hogy a keresett pap éppen nem volt otthon, sőt a városból is elutazott pár napra. A háziúr tehát nagyon nyugodtan mondhatta: «Nem tartózkodik házamban semmiféle pap!»

Am a jövevények annál dühösebben kezdtek kutatni. Behatoltak a nagy ház minden helyiségébe, felforgatva minden bútort, kikutatva minden zugot, hogy valami árulójelet találjanak legalább. Azonban a háziak előre megállapított terv szerint, eltűntettek mindent pár perc alatt. Még az üldözött pap öltönydarabjait is ruhájuk alá rejtették a házbeliek... Sehol semmi nyom!... De mégis. Egy nagy barna dobozban, egy óriási íróasztal legalsó kis fiókjában becsomagolva feküdt párszáz ostya... Nem lehetett már máshová elhelyezni, hiszen az üldözők az egész házban jöttek-mentek, mindent keresztül-kasul kutattak... Istenbe helyezték hát egyedüli reményüket! Buzgó ima szállt fel a szívekből minduntalan... Végre a nagy íróasztalt motozták! Ha az ostyákat felfedezik, mindennek vége! Nem lehet tovább tagadni!... Izgalmas pillanatok!... A jámbor gyáros látszólag nyugodtan, de szívében forró izgalommal s folyton megújuló fohászokkal nézte a kutatást. Egyik fiók a másik után ürült ki, nem hagytak egyetlen papirdarabot se megvizsgálatlanul. No most!... Már csak az utolsó van hátra! Feszült várakozás! Egy-két pillanat s fogolyként hurcolják el talán az egész családot! De lám, a jó Isten másképp határozott! A kutatók hirtelen abbahagyták munkájukat, nem véve észre a legalsó kis fiókot... Micsoda megkönnyebbülés! Milyen hála, milyen öröm, mikor a nyomozók végre minden felmutatható eredmény nélkül távozni kényszerültek!

* * *

Pár hét múlva ismét nagy megpróbáltatás várakozott a keresett papra. Ugyanis a jó lelkipásztor folytatta a hitélet ténykedéseit egy másik házban, miután vidéki útjáról szerencsésen visszaérkezett. Egyik szép reggelen ugyanis számos katolikus volt összegyűlekezve egy nagy munkahelyiségben, hogy résztvegyen a szentmiseáldozaton s megerősítse lelkét az Angyali Eledellel. A már említett lelkiatya mutatta be a szentmisét. Egy sarokban elhelyezett egyszerű faasztal szolgált oltárul minden külső dísz nélkül, hogy váratlan, kínos meglepetések ellen biztosítva legyenek.

A szentmise zavartalanul folyt egész a szentáldozásig. A pap már magához vette a **Legszentebbet** s 600 kónszekrált ostya volt a cibóriumban elkészítve, hogy a hívek forró vágyát kielégítse... Néma csönd! Az áhitat legedesebb pillanatai!... Mindenki benső áhitattal tekint az oltár

felé, várva, hogy szívébe fogadja pár perc múlva az Isteni Fölséget... Ekkor hirtelen jeladás riasztotta meg az ájtatoskodókat. Mindenki felugrott s a ládák, csomagok közt látszólagos munka, sürgés-forgás támadt, amint azt előre megbeszélték. A pap egy gyors mozdulattal, egy kéznél levő dobozba rejtette a cibóriumot drága tartalmával s felkapva azt hóna alá, kalappal a fején — látszat szerint közönyös nemtörődömséggel — kísértelt az ajtón, ügyet sem vetve az érkező üldözőkre, mintha semmi rossztól sem tartana. Egy, nyugodtan munkájára induló munkásembert mutatott öltözéke, egész külseje. De a nyomozók mégis utána iramodtak s mindenütt nyomában maradtak. De ő nem vesztette el lélekjelenlétét! Szent bizalommal szívében s egészen Isten akaratára bízva magát, haladt az utcákon benső imádással. Majd felugrott az egyik villamosra, a drága dobozt folyton hóna alatt szorongatva... A kopók utána!... A jó pap látta, hogy ezek nem tágitanak mellőle s nem önmagát, de a Szentostyákat féltve, ilyformán könyörgött az édes Üdvözítőhöz: «Uram, tudod, hogy szeretlek... kész vagyok bármely percben a vértanuságra! Örömmel halok meg Érted! De Téged, Uram, Téged óhajtalak megmenteni e sátáni lelkek bántalmazásaitól... Ha úgy akarod, sugallj valami ötletet, hogy megmenthesselek!»

S az Úr Jézus inspirálta hűséges szolgáját! A legközelebbi megálló-nál leszállt a villamosról — természetesen — kísérői utána! Sőt most már az egyik hirtelen a vállára tette kezét, mondván: Foglyom vagy, kövess! — Megyek — felelt az üldözött — de látják, kérem, nagy zavarba hozzák az iskolát, hová éppen órára kellene mennem. Nem tudják majd mire vélni elmaradásomat! Tegyék meg hát azt a szívességet, engedjék meg telefonálnom, hogy előre nem látott ügy akadályoz az előadás megtartásában. Párlépcsnyire van innen X. úrnő háza, ő bizonyára megengedi a telefonálást, mert jó ismerősöm.

Az üldözők egymásra néztek s párpillanatnyi habozás után — miután semmi veszélyt sem gyanítottak a dologban — megengedték a papnak, hogy bemenjen ismerőséhez s fölkérje azt, hogy tudassa a szóbanlevő intézettel elmaradását. Ő azonban személyesen nem telefonálhat — mondták neki s természetesen ők is vele mentek.

A jó úrnő csodálkozva fogadta korai látogatóit, de tüstént átértette a helyzetet, mikor a pap kérését előadta s készségesen megígérte az azonnali híradást az intézet számára, bár lelkében mélységes remegéssel gondolt a szegény jó papra. S ez hálásan megköszönve az ígért szolgálattételt, elbúcsúzott a háziasszonytól. Aztán egy természetes kézmozdulattal előretessékelte két elválhatatlan kísérőjét az ajtónál, miközben féltve őrzött csomagját egy, az ajtómelletti kis asztalra csúsztatta, odasúgva az ismerős hölgynek: «Szentostyák!» S még egyszer búcsút intve, eltávozott kísérőivel a nélkül, hogy ezek bármit is észrevettek volna a kis jelenetből.

Elképzelhetjük örömét, megkönnyebbülését, forró háláját, melyet szívében érzett az isteni Gondviselés iránt. Most már nem bánta, bármi történik is vele, csakhogy drága terhét, a Szentostyákat, jó kezekben tudta.

S miután párorai zaklatás, kutató keresztkérdések után sem bírtak semmit rábizonyítani, kénytelenek voltak szabadonbocsátani. Ő megmentette az Eucharisztia színében rejtőző Úr Jézust a bizonyos meggyaláztól s az édes Jézus megmentette őt üldözőitől!

M. R.

Akvinói szent Tamás † 1274.

Március 7.

A Tantum ergo ősi eucharisztikus himnusz szerzőjéről van szó. Rómától délre Rocca-secca várában született 1225-ben. Atyai nagyanyja Barbarossa német császár nővére volt. Tizenhétéves korában Szent Domonkos rendjébe lépett. Húszéves korában a párizsi egyetemre küldik tanulni.

Sokat elmélkedik és imádkozik, de keveset beszél. Éles nyelvű fiatal rendtársai e miatt néma ökörnek nevezték. Mikor tanáruknak, Nagy Szent Albertnek tudomására jutott a gonosz tréfa, megjegyezte: «No, csak várjatok, majd ha ez az ökör egyszer kinyitja a száját, az egész világ fölfigyel bögésére». Úgy is lett. Huszonhétéves korában már tanár a párizsi egyetemen, majd Rómában, Nápolyban és ismét Párizsban tartja nagyszerű előadásait. Könyv-könyv után jelenik meg tőle. Szent Lajos francia király barátságával tünteti ki, a pápa nagyrabecsülésének számos jelét adja. Tamás mindazonáltal annyira alázatos, hogy sem a pápától egyházi méltóságot, sem a rendben tisztséget sohasem fogad el.

Az Egyház úgy tekint rá, mint az Ég ajándékára, aki azért küldetett, hogy a hittudományt megmentse a mohamedán araboknak a XIII. század elején Nyugateurópában veszedelmesen terjedő hamis tanaitól. Harminckét hatalmas kötetet kitevő munkájában oly világosan és alaposan fejtegeti a katolikus hit igazságait, hogy sem előtte, sem utána ehben párja nem akadt. Hétszáz esztendő választ el tőle. A régi könyvek lapjai azóta megsárgultak, új világ alakult, mások az emberek, mások a szokások, mások az országhatárok, de Szent Tamás tanítása ma is megállja a helyét, friss, modern, korszerű. Olyannyira nem avult el, hogy pl. a mai szörnyű gazdasági válságból kivezető utat az ő könyveiben keressük. A modern katolikus társadalomtudomány alaptanait ő rakta le. A ma annyit emlegetett Rerum novarum és Quadragesimo anno kezdetű híres körlevelekben XIII. Leó és XI. Pius pápák sűrűen hivatkoznak Akvinói Szent Tamás égből kapott tanítására. Szentséges Atyánk, XI. Pius írja egyik körlevelében: «Amint egykor azt mondták a legnagyobb éhségben nyomorgó egyiptomiaknak: Men-

jetek Józsefhez, hogy megszerezhessétek a test táplálásához szükséges gabonát, — ugyanígy, ha ránk hallgatnak, mindazok, akik az igazság után vágyakoznak, Tamáshoz fognak menni».

Honnét ez a csodálatos bölcsesség? Hát a nagy tehetségtől — gondolja valaki. Azonban ez nem kielégítő magyarázat, mikor természetfölötti dolgoknak csodálatosan tiszta megértéséről és tanításáról van szó. Szent Tamás alázatosan bevallja, hogy többet tanult a kereszt lábánál és az oltár lépcsőjén, mint a tudósok könyveiben. Ha nehéz hittudományi kérdéseket kellett megoldania, a templomba sietett és miután az oltár előtt sok könnyhullatás közt imádkozott, visszatért cellájába és íráshoz látott. Mondhatjuk, hogy világos, meggyőző és áhítatot keltő tanítása imáinak a gyümölcse. A párizsi tanárok azt kérdezték tőle, hogyan kell a legméltóságosabb Oltáriszentségről tanítani. Tamás bement a templomba, tollát és írófüzetét az oltárra téve leborult és imába merült. A szerzetesek látták, hogy az Üdvözítő megjelent az oltáron épp a füzet fölött és így szólt: «Jól irtál testemnek Szentségéről». Hasonló eset történt vele Nápolyban, mikor a sekrestyében a feszület előtt imádkozott. «Jól irtál rólam, Tamás — mondotta Jézus — minő jutalmat adjak?»

— Semmi mást — feleli Tamás — csak magadat, Uram.

Minket főképp szentünknek az Oltáriszentséghez való viszonya érdekel.

A legenda beszéli, hogy mikor IV. Orbánnak átnyujtotta a kívánságára elkészített evangéliummagyarázatokat, a pápa püspökké akarta tenni. Tamás szerényen elhárította a kitéüntetést és csak azt kérte a szentatyától, hogyha már mindenképpen jutalmazni akarja, teljesítse a lüttichiek kívánságát, akik az Oltáriszentség számára külön ünnep engedélyezését kérik. IV. Orbán teljesítette is a kérést és (ez aztán már nem legenda, hanem történelmi igazság) az új ünnep, vagyis az Úrnap miséjének és zsolozsmájának megszerkesztésével Tamást bízta meg. A szent ésszel és szívvel dolgozva remekben oldotta meg a föladatot. Az Oltáriszentség édes titka költővé tette. A misében egy, a zsolozsmában négy himnuszt írt Úrnapjára. Ezek: *Lauda Sion, Pange lingua, Sacris solemniis, Verbum supernum*. Rajtuk kívül közismert az *Adoro Te devote*. Minden imakönyvben megtalálunk néhányat közülük. Kiválóan alkalmasak arra, hogy lassan, elmélkedve imádkozzuk őket, mikor a szentségi Jézusnál egyórási látogatáson megjelenünk. A *Tantum ergo* és a *Genitori* a *Pange lingua* himnusznak utolsó két verszaka. Nem tudjuk megállani, hogy kostolólul valamit ne közöljünk. Így legalább az olvasó maga győződhetik meg róla, mit érzett Szent Tamás az Eucharisztia iránt.

*Kegyes pelikánom, Uram Jézusom,
Szennyes vagyok, szennyem véreddel mosom,*

*Melyből elég volna egy csepp hullni rá,
Világ minden bűnét meggyógyítaná.*

*Jézus, kít titokba fedve láttak itt,
Mikor lesz, hogy szomjas vágyam jöjjelk,
Hogy majd fátyol nélkül nézve arcodat*

Letjem szent fényedben boldogságomat? (Pange lingua.)

A zsoltosmában tőle való ez az olvasmány: «Az isteni bőkezűség mérhetetlen jótéteményei a keresztény embert magasztos méltóságra emelik.

Szent család.

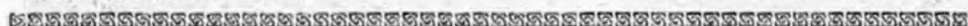
Nincs és nem is volt soha pogány nép, mely oly közel érezte volna magához bálványisteneit, mint amely közel van hozzánk a mi Urunk Istenünk. Mert Isten egyszülött Fia azt akarván, hogy isteni természetének részesei legyünk, magára vette a mi természetünket. Tehát, hogy az embert megistenítse (azaz Isten gyermekévé tegye), ő maga lett emberré. Azután pedig azt, amit a miénkből magára vett, t. i. az emberi természetet, egészen nekünk adta üdvösségünkért. Ez pedig úgy történt, hogy testét a kereszt oltárán bűneink kiengesztelésére a mennyei Atyának föláldozta. Vére ár és fürdő: ár, mert ezen váltott ki bennünket a gonosz lélek rabszolgaságából; fürdő, mert megmosott, megtisztított vele minket bűneink szennyétől. És hogy ennek a mérhetetlen jótéteménynek maradandó emléket állítson, kenyér és bor színe alatt testét ételül, véréit italul hagyta a híveknek... E Szentség édes-

ségét kifejezni nem tudja senki. Itt a lelki édesség eredeti forrásából iszunk ; emlékéit üljük annak a magasztos szeretetnek, melyet szenvedésében Krisztus irántunk mutatott». Jacques Maritain, francia tudós, Szent Tamás műveinek nagy ismerője mondja : «Nincs tisztább költemény, melyben akkora szeretet és világosság rejlene, mint az Őrnep zsolozsmájában».

Emlékezzünk meg röviden tisztaságáról, az eucharisztikus szenteket annyira jellemző erényről. Anyja és testvérei (atyja akkor már nem élt) nem tudtak belenyugodni, hogy szegény szerzetes lesz. Elfogatták, várukba zárták. Ördögi tervet eszeltek ki, hogy végleg elvegyék a kedvét a jámborságtól. Egy ragyogó szépségű ledér nőt vezettek abba a szobába, ahol Tamás aludt. Amint megpillantotta szentünk a sátán cselédjét, kikapott a kandallóból egy égő fahasábot és azzal kergette ki az elvetemültet. Mikor utána leborulva hálát adott Istennek, elragadtatásba esett és úgy látta, hogy két angyal száll le az égből és derekát övvél kötik át. Ettől fogva sohasem érezte a test érzéki gerjedelmeit.

Akkor érte a halál, mikor a pápa meghívására a lyoni egyetemes zsinatra indult. Mikor a Szent Útravalót hozták neki, az ágyból a puszta földre tetette magát. Mikor fölolvasták előtte a szertartáskönyvben előírt kérdést, hisz-e Jézus Krisztusban, könnyek között tett hitvallást : «Igen, erősen hiszem és igaznak vallom, hogy ebben az imádandó Szentségben Jézus Krisztus az igaz Isten, igaz ember, az örök Atya és Szűz Mária Fia van jelen . . . Magamhoz veszek, Uram, mint megváltásom díját és földi zarándoklásom útravalóját ; Téged, kiért életemben tanultam, dolgoztam, tanítottam és prédikáltam». — Negyvenkilenc éves volt. Negyvenkilenc év múlva szentté avatták.

Pápai János dr.

A megváltás ereklyéi.

Turin.

AZ ÚR JÉZUS halála után arimateai József és Nikodémus levették a holttestet a keresztről, tiszta gyolcsba takarták, a gyolcs közé fűszereket helyeztek, ahogy az a zsidóknál szokásban volt. Ez a gyolcskendő (santa sindone), melyben a Megváltót a sírba helyezték, jelenleg Turinban van és a Savoya uralkodócsalád által a székesegyház mellett épült kápolnában őrzik. Ezen kiváló ereklyének változatos a története. A gyolcskendőt a XIV. században I. Gottfried, Charny grófja a Lireyben alapított templomnak adományozta. Sokféle hányódás és viszontagság után az ereklye Savoyi Lajos herceg birtokába jutott (1453). De nincs kizárva, hogy Lajos hercegnek Chamberyben őrzött ereklyéje közvetlenül a Szentföldről került hozzá, ahol felesége, Lusignan Anna révén uralkodói jogokat gyakorolt.

A hivatalosan megejtett vizsgálatok kiemelték, hogy a gyolcsos látható foltok nem mesterségesen előidézett elváltozások, hanem egy holttestnek lenyomatai. A gyolcskendőbe helyezett jóillatú fűszerek átjárták azt és a holttestnek kiválasztódásai ezen anyagokkal keveredve kémiai folyamatot hozott létre a gyolcsstakarónak azon helyein, melyek a holttesttel érintkeztek. A XIV. századnak egyik festője sem tudta volna hamisítással megrajzolni ezen foltokat, melyek nem világos és pontos körvonalak, hanem elmosódott, halvány nyomok, mint amelyeket vegyi hatások idéznek elő. Alapos és elfogadható bizonyítékok megerősítik a hagyomány hitét, mely szerint a turini ereklye ugyanaz a gyolcsstakaró, melyről a Szentírás is beszél. Az ereklyét sokáig a Szentföldnek egyik templomában őrizték és a keresztes háborúk idejében hozták Európába.

A Chambéryben őrzött drága ereklye 1578-ban Philibert Emanuel herceg parancsára Turinba került és azóta is ott van, eltekintve attól, hogy 1706-ban háborús veszély idején rövid időre Genuába vitték. Az elmúlt jubileumi esztendőben a turini bíborosérsek kérelmére az olasz király birtokában levő ereklye kiállítását engedélyezte és ezen alkalomból a világ minden részéből a zarándokok ezrei keresték fel a nagybecsű szent ereklyét.

A szent kehely Genuában.

A keresztesvitézek egyik bátor vezetője, Embriacio Vilmos, 1101-ben Cásareából egy kehelyt hozott haza magával, amelyet a genuai Szent Lőrincz-kegyelvénynek adományozott. A kehelyről azt gondolták, hogy smaragdból lett faragva és azt az Úr Jézus az utolsó vacsorán használta. Ezt a föltevést történelmi bizonyíték nem erősíti meg, csak a majdnem ezeréves hagyomány tartja ezt a Megváltó kehelyének. Annyi bizonyos, hogy ez a kehely adott alkalmat a középkori Gral-legenda költői megírásához. A napoleoni háborúk alatt a kehely Párisba került. A sok hanyattatás idején a kehely eltört és akkor kiderült, hogy tulajdonképpen nem smaragdból, hanem üvegből készült; mégpedig a római üvegedénygyártás remekbe illő alkotása volt.

A genuai Szent Bertalan-templomban a Megváltónak Edessából származó képe látható. A képet Montaltó Lénárd az 1384. évben adományozta a templomnak, ő pedig a bizánci császártól kapta, akinek udvarában mint a genuai köztársaság vezető embere állami ügyek elintézése végett tartózkodott. Nem bizonyos, hogy a szóbanforgó kép eredeti alkotás-e vagy esetleg egy másik híres festménynek a másolata, amely kép egy Jézus-korabeli festőnek munkája volna, akit egy régi legenda szerint Abgar edessai király bízott meg a kép elkészítésével. A kép kerete a XII. századból származó bizánci munka.

Dr. Romodá Ödön.

Márciusi imaszándékunk!

Szent József áldozatos szelleme az Oltáregyesületben.

Fővédőszentünk Szent József az Oltáregyesületben. Nem találomra választották Őt erre a szerepre. Mélységes lelkisége, melyben az Isten-imádása és áldozatkész szolgálata oly bensőséges egységben voltak meg, önként kínálták a választást. Az Isten-imádás szelleméről többször hallottunk már. Tudjuk, hogy lélekben és igazságban kell imádnunk az Urat. S az imádás állandó gyakorlata biztosítja is ezt a szellemet. Azért irányítjuk most Szent József havában a kedves oltáregyletiek figyelmét az áldozatos szellemre.

Szent József élete az üdvösség történetében: egészen csendes, folytonos áldozatokkal megszentelt élet volt. Érthetetlen titokzatosságok elé állította Őt a Gondviselés és parancsolt Neki. Ő mindig szó nélkül engedelmeskedett. Ezzel az akaratában hozta az első és legnagyobb áldozatot. S azután folytatta egészen haláláig abban az életben, amelyben Máriával együtt mindent Jézusért tettek, viszont egyetlen jutalmuk is Jézus volt ezért az életért. Az Oltáregyesület tagjainak is így kell élniök. Akaratuknak mindig készen kell lennie, hogy a legkisebbtől a legnagyobbig minden dologban meghajoljon az Úr akaratára előtt. Munkásságunkkal az Urat kell szolgálnunk elsősorban. Akár életkörülményeink, akár előjáróink vagy családtagjaink kívánnak tőlünk áldozatokat, hozzuk meg és tegyük mindig azzal a gondolattal, hogy az Úr Jézusnak adom, tulajdonképpen Neki hozom ezt az áldozatot. Mérheterlen lelki kincsek forrásává lesz számunkra így az élet.

No és a földi értelemben vett áldozatkészségnek legszebb példája Szent József. Amit munkájával keresett, azt tulajdonképpen mind az Úr Jézusnak adta, mert a Szentcsalád élete egészen az Úr Jézusért volt. Az Oltáregyesületben is együtt kell lennie e kétfajta áldozatkészségnek: a lelkinak és a földinek. Vagy helyesebben szólva, érvényesülnie kell az áldozatos szellemnek minden téren. Nemcsak az Úr törvényeinek megtartásában és isteni Üdvözítőnk példájának és tanácsainak követésében, hanem azokban az alamizsnákban is, amelyeket az Oltáregyesület céljaira adunk. Furcsa, hogy — ahol meg van szabva, pl. 50 fill. évi tagsági alamizsna — ott a tehetősebb ugyanannyit adjon, mint a legszegényebb tag. Ne betűszerint csak a kiszabott kötelességnek tegyünk eleget, hanem mindenki az áldozatos szellem hatása alatt szabja meg önmagának, hogy mit adhat azon felül, amit a helyi meghatározás szerint adnia kell. Az adományok, melyek az áldozatos szellem gyümölcseiként futnak be a központba, mindig többet tesznek ki a tagsági díjaknál és ezeknek azért van különleges értékük, mert soha el nem múló értéket adott nekik az áldozatos szellem, amelyből létrejöttek. Kedves oltáregyletiek, éljünk ebben a szellemen és imádkozunk azért, hogy az Oltáregyesület tagjainak lelkében mindig ez az áldozatos szellem uralkodjék.

Az Oltáregyesület tagjait kérjük, hogy igen becsüljék meg a kegyelemalkalmakat, melyeket egyesületünk nekik nyújt és iparkodjanak megnyerni a következő teljes búcsúkat:

Március 1-én, 7-én, 19-én, 25-én, havi imádási óra napján, a helyi közös ájtatosság napján, egy tetszés szerint szabadon kiválasztott napon.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

† özv. Návay Kálmánné választmányi tag haláláról megilletődött lélekkel és fájó szívvel emlékezett meg az Oltáregylet januári választmányi ülése. Dr. Mátrai Gyula ügyv. ig. méltatta az elhunyt érdemeit. Özv. Návay Kálmánné az Oltáregylet egyik legbuzgóbb apostola volt, amíg betegsége és a körülmények el nem szakították tőlünk. De akkor meg Tiszaszentimrén és Szentgyörgyön fejtett ki igazán áldásos munkát a szentségi Úr Jézus országáért. Én személyesen is láttam — úgy mond az ügyv. ig. — kije volt ő a pusztai népnek. Nemcsak anyja, még több, mindene. Saját házának legnagyobb szobáját engedte át kápolnának. Ő adott lakást és ellátást a lelkésznek; a gyermekekkel nemcsak anyagilag, de lelki segítséget nyújtva is foglalkozott; a legnehezebb helyzetben sem panaszkodott, mindig «mulier fortis» = erős aszszony volt. Az Oltáregyesület tagjainak legyen példaképe az ő nemes élete, lelkeért pedig minél több imádságot, áldozatot és fohászt küldjünk az irgalmasság trónja elé. Az Oltáregyesületnek ez a legigazibb részvéte a boldogult iránt. A központban dr. Mátrai ügyv. ig. dec. 30-án mutatta be érette az engesztelő szentmiseáldozatot, ugyanő fejezte ki az Oltáregyesület részvétét a gyászoló családnak is. A legnagyobb örömnappal — karácsony este — 1/211 órakor halt meg özv. Návayné, akiről hisszük, hogy nagy öröm várja őt az égből! R. í. p.

Neszmélyen üdülőházuk lesz az Örökimádás-apácáknak. A bécsi or-

szágút 69.3 km szakaszánál megvett a budapesti ház egy kis háromszobás házikót arra a célra, hogy a mindig klauzurában élő szerzetesnők a május—szeptemberi hónapokban Neszmélyen egy kis tiszta levegőhöz s erők visszaszerzéséhez jussanak. Már a mult nyáron is bérbé véve használták e házat, mely valóságos csodát művelt egészségi téren a szerzetesnők között. A ház olyan szűk, hogy kápolnának való helyisége nincsen és mivel a neszmélyi hívek is idejönnek szentmisére (talvaly a bokrok közé helyezett térdeplőkön kintről hallgatták a kápolnává előléptetett kicsi présházból a szentmisét) okvetlen szükséges egy szerény kis kápolna építése, amelyre szintén adományokat kérünk azoktól, akik az ilyen nemes célokat, mint kizárólag Isten dicsőségének szolgálatát fogják fel és boldogok, ha részük van benne. Eddigi adományok: Mikovits József és neje 150 P, egy nagymama 1 P, «áldozat Jézusért» 50 P, «mindent érted, Jézusom» 12 P 50 fillér. A szentségi Úr Jézus, akinek dicsőségét szolgálja az új kápolnácska, nem fogja elfeledni ezeket az adományokat. Mivel a kápolna építésének gondját az ügyv. ig. vállalta magára, külön az ő címére kérjük az adományokat, vagy ha valaki az Oltáregyesületi csekkapon küldi be, kérjük annak jelzését, hogy milyen rendeltetésű az összeg. A kápolna szerény költségvetése most készül. Jövő számunkban közölni fogjuk, hogy mennyibe kerül és miféleképp örökíthetné meg ki-ki a maga nevét egy-egy rész adományozásával.

Úti emlékek és benyomások a buenos-airesi Eucharisztikus világkongresszusról.

Irta: Gróf Eszterházy Ilona.

(Folytatás.)

Argentínában október hava körülbelül a mi májusunknak felel meg. Így a XXXII. Nemzetközi Eucharisztikus Nagygyűlés hivatalos megnyitása napján a legszebb tavaszi időre ébredtünk. Az Egyenlítő táján érzett fulasztó hőség után jól esett a friss «pampero», a déli szél, amely a széles «pampas»-on át hozza magával a hűvös levegőt. (Ellentétben az északi széllel, amely olyan, mint nálunk a sirokkó.) Ragyogó napsütésben, tiszta kék ég alatt siettünk a gyűlések színhelyére. Még a kétmillió fővárosban sem lett volna megfelelő méretű templom vagy terem, hogy befogadja e nagy és impozáns tömegeket. Bízva a jó tavaszi időben, a kongresszust előkészítő-bizottság a főváros Palermónak nevezett tropikus növényzetű parkját jelölte ki «gyűlésteremnek». Nem választhatott volna szebb és méltóbb keretet a diadalmas, örök eszme megnyilatkozására.

A park közepén Eucharisztikus motívumokkal díszített, hatalmas fehér kőkeresztet állítottak fel; körülötte négy oltár; talapzatán az érsekek, püspökök és prelátsók imazsámolyai; a kereszt egyik sarkánál üvegfalak által védett külön emelvényen a főoltár, a legátusnak készített trónus és a szószék, ahonnan majd messze elhangzanak az ünnepi beszédek; külön páholyokban a köztársaság elnöke, a diplomáciai testület, a kormány, hadsereg, városháza tagjai; a kereszt körül az összes résztvevő nemzetek zászlai, köztük a magyar lobogó. A park széles útjai, melyek csillagalakban a fehér keresztnél futnak össze, szektorokra lettek osztva. A kongresszisták ezrei a legnagyobb rendben, számozott jegyeik szerint a szektorokban nyertek elhelyezést, ahol mindnyájan erős deszkapadokban ültek és térdelhettek. A rendőrség és önkéntes segédei (nagy részben kongreganisták és katolikus egyetemi hallgatók) tökéletesen biztosították a rendet. Orvosok, ápolónők vállalkoztak önkéntes szolgálatra. A többkilométeres fasorokon végig, sőt még a város legforgalmasabb központjain is a sűrűn felállított, hibátlanul működő hangszórók közvetítettek minden magyarzó szót, minden beszédet: akárhol állott az ember, együtt imádkozhatott, egyidőben énekelhetett azokkal, akik az oltár és a kereszt közvetlen szomszédságában voltak. Egy 500 tagból álló kórus képezte az éneklés szívéét. Bár több szemináriumból és «schola cantorum»-ból állították össze, csodálatos volt együttműködése, tökéletes és művészi előadása. Nagyszerűen vezette és ragadta magával a közönség hangját, amely együtt énekelte latinul Egyházunk magasztos gregorián melódiáit, noha sokféle nyelvű és nemzetiségű kongresszistákból állott. Ily teljes harmóniát nem is lehet találni a katolikus (univerzális) egyházon kívül, ahol ekkora soka-

ság nemcsak egy szívvel, egy lélekkel, hanem egy hangon és egy nyelven imádkozzék. Nagy öröm volt a nemzetközi tömeggel együtt dicsérni Istent és magasztalni ugyanazzal a Glóriával; felállani és hitünket megvallani ugyanazzal a Credóval; térdre borulni az Isteni Ostya előtt ugyanazt a *Tantum Ergo*t énekelve, amelyet a budapesti Örökimádás-templomból ismerünk és amely évszázadok óta egyformán hangzik el Rómában a Szent Péter-bazilikában és a világ akármelyik kis falusi templomában. És bár messzi, idegen országban voltam, ilyenkor nem érezhettem magam idegennek. Itt mind testvérek voltunk: testvérek hitben, testvérek imában és énekekben, testvérek szeretetben Jézus Krisztus és egymás iránt. Megható volt tanuja lenni, ahogy Paraguay és Bolíviából jött zarándokok, bár nemzeteik véres háborúban harcolnak egymás ellen, itt egymás mellett térdelve imádkoztak a közös békéért. Misén kívül hallottunk spanyol egyházi népéneket is. Továbbá minden gyűlés végén elhangzott az argentinai nemzeti dal és egy, külön e kongresszusra szerzett ünnepi eucharisztikus himnusz. Ez utóbbinak refrainjét a külföldi zarándokok is hamarosan megtanulták: «Szíveknek Istene, fenséges Megváltó! Uralkodjál a nemzeteken és tanítsd meg őket szeretetedre!»

Október 10-én, a nagygyűlés első napja a «pápa napja» is volt. Mindjárt mise előtt a kar elénekelte Perosi gyönyörű «*Oremus pro pontifice nostro*»-ját, amelyet rendszeren a Vatikán bazilikájában, a Szentatya jelenlétében lehet hallani. A szentmise végével és a «*Veni Creator*» után először latin, majd spanyol nyelven ünnepélyesen felolvasták a pápai bullát, amelyben XI. Pius Pacelli bíborost legátusnak nevezte ki és áldását küldte a kongresszusnak. Ezután Mgr. Copello Buenos-Aires érseke hálás meghatottsággal üdvözölte a sok vidékről összejött nagygyűlést. Majd Mgr. Heylen namuri érsek, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok állandó bizottságának elnöke ismertette a XXXII. kongresszus témáját: «Krisztus királysága az Eucharistiában» és tárgyalta annak vallásos, világi és szociális jelentőségét. Nemzete a világ, alattvalója az emberiség, választott lovagjainak serege az *Actio Catholica*.

Harmadiknak szólalt föl a pápa megbízottja. Csak néhány gondolatot jegyeztem fel nagyszerű beszédéből: Az Eucharisztikus kongresszus úgy tűnt föl előtte, mint egy tavaszi nap hajnala, Tavasz, amelyben a lalkek virágai új üdeséggel és eréllyel nyílnak ki, hogy szétáraszák hitük és szeretetük illatát a tabernákulum körül. Sokat ígérő, ragyogó hajnal, amely újult munkára serkent. Keljünk fel az Eucharistia hajnalán, hogy dolgozhassunk az Úr mezején, azon a mezőn, amelyet Jézus oly előszeretettel említ példabeszédeiben, mikor szól vetésről, termésről, aratásról; mikor felhív munkára, mutatva a «vidékeket, melyek már fehérednek az aratásra». Menjünk ki az Úr földjére! de nemcsak azért, hogy örvendezzünk világos-

ságában és találjuk ott Istennünket, hanem azért is, hogy műveljük meg azt a földet, hasítsunk barázdát, vessünk magot és öntözzük meg homlokunk verejtékével. A szónok két hatalmas áradatot látott itt maga előtt Argentína nagy folyamaihoz hasonlóan: egyrészt a hit erőteljes nyilvános tüntetéseit, amelyek az apokalipszis nagy látomásaira emlékeztetnek, hangosak és dicsőségesek; másrészt az ismeretlen imádságok és áldozatok csendes munkáját, szerény és hallgatag, de meg nem szűnő. E kettős munkára hív minket az Úr! Beszédében aztán visszatekintett Délamerika 400 éves keresztény multjára, Eucharisztikus tradícióira, mártír misszionáriusaira, de különösen ez idő alatt hűségesen megóvott és mindjobban kibontakozó Krisztusi szellemére.

Végül a legátus kifejezte óhaját, hogy a kongresszus alatt a világ legtávolabb sarkaiból összegyűlt lelkekből buzgó ima törjön fel a világ békéjeért. Leborulva a fehér ostya előtt, minden szívből forró kiáltás fakadjon azonos és egyetlen hangra harmonizálva a világ legkülönbözőbb nyelveit: «Jézus Krisztus, a béke királya, add meg a világnak az igazi békét!»

Délután a templomok és kápolnák megteltek gyermekekkel, akiket 250 gyóntató gyóntatott, előkészítve őket a következő napra.

Este 7 órakor a papság, 9 órakor pedig az összes hívek a város több templomában tartottak szentórát, amelyen énekelve, imádkozva, elmélkedve egyesültek Krisztus szenvedésével, engesztelésével.

Október 11. a «gyermek napja». Palermo parkjának nagy fehér keresztjénél négy bíbornok misézett egyszerre. A keresztnél összefutó úton csak ünneplő ifjúság. A hosszú padosorokt fehér ruhás, fátyolos leánykák, ünnepi, intézeti vagy cserkészruhás fiúk töltötték meg. 107.000 gyermek vett részt a szentmisén és e rendkívül tömegű áldozót 250 lelkész szolgálta ki. A gyermekek padjaikban maradtak és a papok közöttük járva nyujtották át nekik az Élet Kenyerét. Azok, akik a park távolabbszekező részein osztották ki Krisztus Urunk szentséges testét, autóban vitték a ciboriumot az oltártól a nekik kijelölt padosorokig. Ily egyszerű organizáció mellett nem fordult elő semmi fennakadás, nem zavarta semmi a kicsinyek áhítatát. A szentmise és 107.000 gyermek megáldoztatása nem tartott tovább egy óránál. Ezalatt a tanítók, tanítónők, hitoktatók, hitoktatónők csendesen, észrevétlenül, de hatásosan buzgólkodtak a példásan viselkedő gyermekcsereg körül. Mise és hálaadásuk után több ezer nyi fiú és leány énekelve, hosszú menetben vitte fel a keresztet és tette le annak tövéhez adományát, pampasukon termett búzakalászokat, hegyeikről hozott szőlőfürtöket számtalan önmegtartózkodás és áldozatból készült lelki aratásnak jelképeként. — Délután a második nyilvános ülésre Palermo parkjában újra gyülekeztünk.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.